

Dagsordenens enkelte punkter.

1. Rapport fra arbejdsbureauets generaldirektør.

I den debat, der fandt sted på grundlag af rapporten fra generaldirektør David A. Morse, havde en lang række talere, repræsentanter for regeringer, arbejdsgivere og arbejdere, ordet. Flere landes ministre, som kom til stede under konferencen, talte under forhandlingerne.

Det var blevet fremhævet i rapporten, at det udvidede program af „teknisk bistand“*) var blevet en særdeles betydningsfuld del af organisationens arbejde, og adskillige talere udtrykte deres tilfredshed med systemet.

En væsentlig del af rapporten var hel­ligt produktivitetsspørgsmålet, herunder spørgsmålet om under hvilke betingelser højere produktivitet ville medføre forøget socialt velfærd. Som betingelse var bl. a. blevet anført, at der måtte være det størst mulige samarbejde mellem arbejdsgivere og arbejdere med hensyn til spørgsmålet om, hvordan produktiviteten kunne forøges. Endvidere måtte de goder, der blev indvundet ved højere produktivitet, fordeles retfærdigt, og der måtte foretages effektive foranstaltninger mod, at højere produktivitet førte til ledighed. Endelig var det blevet fremhævet, at produktiviteten skulle søges forøget ved midler, som arbejderne kunne overkomme uden overanstrengelse eller risiko for helbred og sikkerhed.

De fleste af talerne var enige i det anførte, og det blev nævnt, at spørgsmålet ikke måtte behandles for snævert, men at man måtte stræbe efter at opstille generelle betingelser, således at der blev skabt begrundet tillid til, at ethvert medlem af samfundet havde mulighed for at tage del

i de økonomiske forbedringer. I denne henseende nævnte en af talerne, at regeringerne kunne gøre en stor indsats gennem deres økonomiske og sociale politik.

Med hensyn til selve spørgsmålet om forøget produktivitet blev det af flere talere betonet, at problemerne måtte ses i sammenhæng med en verdensomfattende stabilisering af den internationale handel, og det blev understreget, at også foreningsfriheden var af største betydning for problemets løsning. Endvidere fremhævedes nødvendigheden af kapitalinvesteringer i de underudviklede lande, især med henblik på en modernisering af produktionsappara­terne.

Mange andre spørgsmål blev berørt, og der blev bl. a. givet udtryk for ængstelse for, at ledighed trods alt ikke ville kunne undgås.

I sin svartale fremhævede generaldirek­to­ren, at det ikke var I.L.O.'s formål at fremtvinge strålende ensartede sociale til­stande, men at hjælpe regeringerne og be­folkningen i alle lande til en løsning af hver enkelt særlige problemer. Dette kunne kun gøres, hvis man var indstillet på at forstå andres synspunkter, således som det normalt er tilfældet i et demokratisk sam­fund. Endvidere betonedede han, at man måtte løse problemerne på en måde, der ville kunne bidrage til en varig fred og således, at ingen nogensinde kunne få grund til at tro, at freden ville medføre arbejdsløshed. Han anførte herunder, at I.L.O. i høj grad havde opmærksomheden henvendt på årsa­gerne til arbejdsløshed og på foranstalt­ninger heroverfor.

Forøget produktivitet var, som det også var blevet fremhævet under forhandlingerne,

*) Oversat fra engelsk „technical assistance“. Begrebet omfatter således ikke blot teknik i snævrere forstand, men også sagkyndig bistand på f. eks. økonomiske, kulturelle, administrative og sociale områder eller bistand til videnskabelige undersøgelser.